

ÈRIC VINAIXA

“LA MÉS BONICA HISTÒRIA”

web: ericvinaixa.cat • instagram: [@ericvinaixa](https://www.instagram.com/ericvinaixa)

Èric Vinaixa, cantant, músic, compositor i productor miravetà, presenta el seu nou treball, “La més bonica història”.

Ja tenim el teu quart disc en solitari al carrer i a les plataformes digitals. “La més bonica història”, un part que ha trigat tres anys a veure la llum.

Sí, més o menys sol ser el temps que tardo en treure disc, fer gira, escriure, entrar a l'estudi i tornar a publicar. En tres anys passen moltes coses!

Del caos a la llum. Des de “Caos a mig camí”, una mena de teràpia on es respirava dolor i foscor, fins a “La més bonica història”. Tant ha canviat el teu univers?

Ni “Caos a mig camí” era un disc tan fosc ni a “La més bonica història” tot són flors i violes. Però sí, el meu univers ha canviat bastant per dins, més que per fora. És més una qüestió de perspectiva i reflexió que d'un gran esdeveniment que m'hagi marcat. Tots els detalls compten. I sóc un gran amant dels petits matisos.

Un disc que es va gestar abans de la pandèmia amb

una visió de futur i il·lusió i plagat de records com la cançó “som germans”.

Sí, havíem d'entrar a l'estudi al Març, però ens vam haver d'esperar. En canvi, enregistra durant el confinament va servir per projectar encara més el missatge del disc. Esperant amb ganes l'explosió de llum i de colors que tothom anhelem ben aviat. I “Som germans” és la cançó que em connecta directament a Miravet, als racons on he crescut, a la meua gent. És el refugi espiritual on sempre puc tornar quan ho necessito. I que cada cop em crida amb més força.

Deu cançons i un poema.

Deu cançons noves on hi ha vida, arrel, il·lusió, present, desfer-se de les coses que no funcionen, autoafirmació, delicadesa, sensualitat... i un poema musicat de Salvat-Papasseit, d'ascendència miravetana, com a regal, per tancar el conjunt de cançons. Just el disc que necessitava fer ara.

La teua característica fusió del pop, soul, rock i cançó d'autor, envoltada de noves sonoritats, nous arranjaments, però amb la mateixa essència i personalitat que ens segueix seduïnt.

Vinc d'on vinc i sóc qui sóc. I un cop trobes la teua pròpia veu el discurs és més senzill i natural. L'essència hi és i l'evolució es fa imprescindible per no quedar-te encallat. Cada disc és una foto emocional del temps que estàs vivint. I musicalment, les melodies, les harmonies, la producció i els arranjaments estan íntimament relacionats amb la manera de sentir durant aquest temps. Però si mires tots els discos anteriors, fins i tot amb Rodamons, veuràs que sóc el mateix músic. I m'agrada.

Una portada i un videoclip amb les teues arrels, amb el camí cap a casa, i amb el somriure de la teua gent.

És una bonica metàfora de reconnectar amb tu mateix. De tornar a sentir-te a gust i en pau. I que millor que al poble que t'ha vist créixer!

La portada està feta a la peixera del riu a Miravet. Just al racó on els republicans van creuar el riu durant la batalla de l'Ebre l'any 38. Tothom ha vist aquella foto mítica dels soldats... És bonic pensar que allà on un cop hi va haver sang ara hi pot

haver un somriure. I el videoclip, realitzat per Marc Juan, també està enregistrat als voltants del poble, al Cap de la Vila i a l'Arenal, amb extres miravetans, (entre ells, ma mare) i amb la col·laboració d'amics i l'ajuntament.

Estàs satisfet del teu camí?

Estic satisfet de seguir-lo tan intensament com puc i de viure'l tal com crec que l'he de viure. La més bonica història és precisament això: ser-ne conscients. I amb el nom ja ho diem tot, no?

Quina és la pedra on encara ensopegues?

La pedra on encara ensopego, et diria les falses amistats. Encara em colen algun gol!

La cançó més especial per tu d'aquesta bonica història?

Totes són filles meues. No en puc triar una. Això ja ho farà la gent... i el temps!

Parlant de filles..., la teua filla Júlia també participa en el disc, no?

Sí! La Júlia es fa gran i té un sentit musical que, a vegades,

m'impresiona. Per sort, no n'és conscient i ho viu amb tota la naturalitat del món. Fa uns papers de flauta travessera a “Mil cançons”. Discrets i preciosos. S'ho va prendre molt en serio. Tothom mirant i ella amb els auriculars, el micro, concentrada... amb set anys! Un autèntic regal de la vida...

La Cultura és segura i a més sanear ment i cor. Quan creus que podem veure dalt de l'escenari aquesta bonica història?

M'agradaria pensar que a la primavera ja podem iniciar gira i que abans podem fer petites coses per anar arrencant. Ara mateix estem en el moment més crític de les últimes dècades. Calen decisions valentes i no purament burocràtiques. Sense la cultura, morim. Ens tornem grisos. Literalment. Necessitem expressar-nos, sentir, interactuar, estimular-nos, vibrar... i no només sobreviure. I tot això s'està gestionant fatal. Però arribarà el dia, segur. El dia en què “La més bonica història” somriurà des dels escenaris.

fotografies: Pep Daudé